

Arrest

nr. 185 650 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 1 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPUYDT en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 1 juli 2005 in België toekwam, diende op 15 september 2005 een aanvraag tot vestiging in (bijlage 19), in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Italiaanse vader B. O.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 8 november 2005 de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek inzake de aanvraag van verzoeker, vermeld in punt 1.1.

1.3. Verzoeker werd op 16 februari 2006 toegelaten tot verblijf.

1.4. Aan verzoeker werd op 25 oktober 2006 bij verstek door de jeugdrechtbank van Kortrijk een maatregel opgelegd omwille van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

1.5. Verzoeker kreeg op 17 oktober 2007 een berisping van de jeugdrechtbank van Kortrijk omwille van diefstal.

1.6. Verzoeker werd op 8 oktober 2008 aangehouden uit hoofde van (mede-)daderschap van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en op 9 december 2008 weer vrijgesteld.

1.7. Verzoeker werd op 18 februari 2009 door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een werkstraf van honderd uur omwille van slagen en verwondingen.

1.8. Verzoeker keerde op 31 juli 2009 terug naar Marokko.

1.9. Verzoeker diende op 7 september 2009 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), een aanvraag die op 8 september 2009 werd goedgekeurd.

1.10. Op 30 november 2009 werd verzoeker van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Ieper wegens de tenuitvoerlegging van de vervangende gevangenisstraf bij zijn in punt 1.7. vermelde veroordeling van 18 februari 2009 tot een werkstraf.

1.11. Verzoeker werd op 16 september 2010 door de Correctionele Kamer van het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel gedurende vijf jaar behalve vijftien maanden effectief omwille van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en verboden wapenbezit.

1.12. Verzoeker werd op 8 juni 2011 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van één maand omwille van beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen.

1.13. Verzoeker werd op 11 oktober 2011 ambtelijk geschrapt.

1.14. Op 2 juli 2013 werd verzoeker vrijgesteld.

1.15. Verzoeker diende op 19 augustus 2013 een aanvraag tot herinschrijving in.

1.16. Op 29 augustus 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot herinschrijving.

1.17. Verzoeker werd op 2 oktober 2013 aangehouden omwille van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met een voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, belemmering van het verkeer door enige wijze en weerspannigheid.

1.18. Verzoeker werd op 10 maart 2014 door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden omwille van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels in staat van wettelijke herhaling.

1.19. Verzoeker werd op 22 april 2014 door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, in staat van wettelijke herhaling, omwille van de in punt 1.17. vermelde feiten.

1.20. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen (hierna: de CAV) adviseerde op 26 oktober 2015 negatief aangaande de uitzetting van verzoeker.

1.21. Op 1 juli 2016 werd ten aanzien van verzoeker een koninklijk besluit tot uitzetting getroffen. Verzoeker werd hiervan op 11 juli 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"FILIP, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20, 21 en 43;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Italië

Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van de Europese Unie;

Overwegende dat hij op 15 september 2005 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 16 februari 2006 toegelaten werd om zich te vestigen in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 21 juni 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke slagen of verwondingen, feiten waarvoor hij op 18 februari 2009 werd veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren die zal vervangen worden door een gevangenisstraf van 6 maanden in geval van niet-naleving;

Overwegende dat hij zich tussen 16 februari 2008 en 9 oktober 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (6 feiten); aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan een verboden wapen te hebben voorhanden gehad of gedragen, namelijk een stroomstoottoestel en een hakbijl, feiten waarvoor hij op 16 september 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 15 maanden effectief,

Overwegende dat hij zich tussen 19 en 20 maart 2013 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 10 maart 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden;

Overwegende dat hij zich op 29 augustus 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren dat verkregen werd door een misdaad of een wanbedrijf, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 22 april 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van bijna 16 jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij momenteel 26 jaar oud is; dat hij bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er 10 jaar van zijn bestaan te hebben geleefd;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Italië heeft gewoond;

Overwegende dat er moet worden vastgesteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong waarvan hij de taal spreekt;

Overwegende dat het dan ook niet onredelijk is om aan te nemen dat dit privéleven weer makkelijk op te bouwen is;

Overwegende dat betrokkene geen gezin heeft gesticht op het grondgebied;

Overwegende dat zijn vader, zijn broer en zijn twee zussen van Belgische nationaliteit zijn; dat zijn moeder de Italiaanse nationaliteit heeft en legaal in het Rijk verblijft; dat alleen zijn broer niet op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat het niet vaststaat dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van hoger vermeld verdrag, rechtvaardigen;

Overwegende dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken;

Overwegende dat betrokkene vooral gewerkt heeft via interim;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 26 oktober 2015 stelt dat "gelet op de talrijke en langdurige gevangenisstraffen (die wijzen op de ernst van de gepleegde feiten) lijdt het niet de minste twijfel dat de criminele activiteiten van betrokkene de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad in de zin van artikel 20 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat betrokkene op zestienjarige leeftijd naar België is gekomen geen banden meer heeft met zijn land van oorsprong; dat zijn vader, broer en zusters allen de Belgische nationaliteit hebben; dat zijn moeder de Italiaanse nationaliteit heeft en regelmatig in België is gevestigd; dat allen geregeld op bezoek komen in de gevangenis";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de terugwijzing niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene reeds op 25 oktober 2006, op 17 jarige leeftijd, bij verstek werd veroordeeld door de jeugdrechtbank van Kortrijk en dat hij werd toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht; dat hij op 17 oktober 2007 een berisping kreeg van de diezelfde rechtbank uit hoofde van diefstal;

Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling niet is uitgesloten;

Overwegende het zeer gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat een uitzetting hiertoe dus een gepaste maatregel is;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- B.(...) L.(...), geboren te (...) op (...), wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, 1 juli 2016

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel stelt verzoeker dat er *in casu* “geen actuele schending en ernstige bedreiging van de openbare orde” is, waarbij hij meent dat “er bezwaarlijk sprake (kan) zijn van het naleven van het evenredigheidsbeginsel”. Verzoeker verwoordt zijn eerste middel als volgt:

“1.

Artikel 20, derde lid Vw. bepaalt dat de terugwijzing (en de uitzetting) uitsluitend gegrond moet zijn op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling. (Rvs. 2 oktober 1986, nr. 26.985; 2 juli 1987, nr. 28.378; 11 mei 1989, nr. 32.551, T. Vreemd. 1989, 16; 7 februari 1991, nr. 36.403; RvV 23 februari 2011, nr. 56.505.)

Het louter vermelden van de strafrechtelijke veroordelingen is als motivering onvoldoende. (RvS 15 december 1983, nr. 23.805; 10 mei 1983, nr. 23.240; 2 juli 1987, nr. 28.378.)

De Unieburgers en hun familieleden als bedoeld in de artikelen 40, §4 en 40 bis, §2 Vw. die een recht op verblijf hebben voor een jaar, kunnen slechts worden uitgezet om ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid. (art. 45, §1 en §2 Vw.)

Zij die bovendien 10 jaar verblijf kunnen laten gelden, kunnen slechts uitgezet worden in geval van ernstige aanslag op de nationale veiligheid. (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakoudiris/Duitsland, T. Vreemd.2011, 44; 22 mei 2012, C-348/09, P.I./Duitsland, RW 2012-2013, 959; 16 januari 2014, C-400/12, M.G./Verenigd Koninkrijk)

Artikel 43, eerste lid, 2° Vw. bepaalt inzake Unieburgers dat de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als dusdanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Elke ernstige schending van de openbare orde dient aldus een actueel karakter te vertonen, zo niet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord.

Artikel 43, eerste lid, 2° Vw. bepaalt bovendien dat motivering die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd.

Het is zo dat elke beslissing steeds alle welbepaalde concrete omstandigheden in overweging dient te nemen.

2.

Gelet op de veroordelingen in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen dat de criminele activiteiten van verzoeker in het verleden de openbare orde van het land hebben geschaad in de zin van artikel 20 van de Wet van 15 december 1980.

Evenwel is het uiterst betwiflend of de misdrijven in hoofde van verzoeker in dergelijke mate ernstig zijn dat zij een effectieve verwijdering van het grondgebied kunnen rechtvaardigen.

Geenszins is er in casu sprake van een ernstige bedreiging van de nationale veiligheid in hoofde van verzoeker, van wie de zwaarste veroordeling werd uitgesproken voor een diefstal met braak.

Bovendien kan bezwaarlijk sprake zijn van het naleven van het evenredigheidsbeginsel in het KB tot uitzetting uitgevaardigd tegen verzoeker hetwelk hem werd betekend op 11.07.2016.

Het zal duidelijk worden dat verzoeker weldegelijk op een goed spoor is zijn crimineel verleden achter zich te laten en zijn leven opnieuw als burger van België op te bouwen.

Verzoeker betaalt sedert 28.06.2016 dan ook op geheel vrijwillige basis en op eigen initiatief in de mate van het financieel mogelijke de burgerlijke partijen af. (stuk 3)

Verzoeker heeft bovendien een opleiding gevolgd aan de VDAB teneinde vlot te kunnen worden ingezet op de Belgische arbeidsmarkt.

Er kan dus zeker niet gesproken worden van een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid van België.

Ten tweede is er op heden is er daarentegen geen sprake van het vereiste actueel gevaar.

Er zijn inmiddels reeds twee jaar verlopen tussen het laatste feit dat dient als reden voor de verwijdering, en het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Verzoeker heeft bovendien gedurende zijn opsluiting geenszins een gevaar gevormd voor de maatschappij, wel integendeel. (RvV 25 maart 2008, nr. 9.152)

Tijdens zijn verblijf in de gevangenis heeft hij, zoals blijkt uit het feitenrelaas en de stukken, pogingen gedaan om zijn schulden af te betalen, zowel gerechtskosten, boetes en slachtoffers.

Verder volgt hij ook opleidingen en poogde hij om een bemiddeling met de slachtoffers op te starten, hetgeen er op wijst dat verzoeker de nadelige gevolgen van zijn daden inziet, zowel voor zichzelf als voor de slachtoffers."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een bewijs toe van afbetaling aan de burgerlijke partijen, correspondentie en een attest van de VZW Touché, 'correspondentie bemiddelingsdienst Suggnomè slachtoffer-daderbemiddeling', afbetalingsplan F.(...), 'een schrijven VDAB i.v.m. opleiding schilder', 'deelcertificaten opleiding', 'beslissingen toekenning uitgaansvergunning en penitentiair verlof', een globaal psychosociaal voorlichtingsrapport, een schrijven van L. (...) B.(...), 'een lijst familie L.(...) B.(...)' en het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen d.d. 26.10.2015 (Verzoekschrift, bijlagen 2-14).

3.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3. Verzoeker verwijst in zijn eerste middel naar artikel 20, tweede tot vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"(...)

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

(...)"

Artikel 21, §3, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 3

Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

(...)"

3.4. In zijn eerste middel geeft verzoeker enerzijds toe dat zijn criminele activiteiten de openbare orde hebben geschaad, maar lijkt hij anderzijds de ernst van de bedreiging te betwisten die van hem zou uitgaan. Verzoeker wijst hierbij op zijn initiatief om de burgerlijke partijen te vergoeden en zijn opleiding aan de VDAB, op het feit dat er al twee jaar verstreken zijn sedert de laatste feiten en op het gegeven dat hij tijdens zijn detentie geen gevaar heeft gevormd voor de maatschappij.

3.5. De Raad stelt vast dat in de beslissing wel degelijk de ernst van de aanslag op de openbare orde in de verf wordt gezet. Verzoeker beweert dat *"(...) de zwaarste veroordeling werd uitgesproken voor een diefstal met braak (...)"*, maar lijkt uit het oog te verliezen dat hij voor dergelijke feiten bij herhaling werd veroordeeld en dat in de bestreden beslissing een overzicht wordt gegeven van zijn aanvaringen met het gerecht. Verzoeker kwam als minderjarige reeds in aanraking met de jeugdrechtbank op 25 oktober 2006 en op 17 oktober 2007 en werd als meerderjarige veroordeeld op 18 februari 2009, 16 september 2010, 8 juni 2011, 10 maart 2014 en op 22 april 2014. In die zin is het geenszins kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er sprake is van *"(...) een ernstige, (...) bedreiging (...) die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast; (...)".* Ook de CAV heeft als dusdanig geoordeeld in zijn advies van 25 oktober 2016: *"(...) Mede gelet op de talrijke en langdurige gevangenisstraffen (die wijzen op de ernst van de gepleegde feiten) lijdt het niet de minste twijfel dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20 van de wet van 15 december 1980; (...)."*

In zijn eerste middel oppert verzoeker dat hij zijn crimineel leven achter zich heeft gelaten en een aantal initiatieven heeft genomen die zouden wijzen op een gedragswijziging. De Raad merkt op dat verzoeker sedert de laatste feiten in gevangenschap verblijft, waardoor er uiteraard geen nieuwe feiten werden gepleegd. Zijn initiatieven tot terugbetaling, die dateren van 2 dagen voor het nemen van het bestreden koninklijk besluit tot uitzetting (Verzoekschrift, bijlage 3), zijn niet van aard om een ander licht te werpen op de ernst van de dreiging voor de openbare orde die van verzoeker uitgaat op basis van de talrijke veroordelingen tijdens de ganse duur van zijn verblijf in België. In de bestreden beslissing wordt aangaande het actueel karakter geoordeeld dat het risico op herhaling niet uitgesloten is en dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een voortdurend gevaar vormt voor de openbare orde.

De actualiteit van de dreiging voor de openbare orde werd voldoende aangetoond en het koninklijk besluit tot uitzetting is niet kennelijk strijdig met het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"3.

Artikel 8 EVRM beschermt het familie- en gezinsleven.

In casu staat het vast dat verzoeker nauwe familiebanden onderhoud met zijn gezins- en familieleden met wie hij destijds naar België is gekomen.

Zowel zijn vader de heer B.(...) O.(...), zijn broer de heer B.(...) S.(...), zijn zusters mevrouw B.(...) A.(...) en mevrouw B.(...) H.(...) hebben allen de Belgische nationaliteit.

Zijn moeder mevrouw L.(...) S.(...) heeft de Italiaanse nationaliteit doch is rechtmatig in België gevestigd en beschikt over een E+ kaart.

Verzoeker onderhoudt eveneens nauwe contacten met de rest van zijn familie, die allen legaal in België zijn gevestigd, het betreft onder meer:

- De heer B.(...) H.(...), de broer van de vader van verzoeker, wonende in LIMBURG*
- Mevrouw B.(...) A.(...), de zus van de vader van verzoeker, wonende in LIMBURG*
- Mevrouw L.(...) M.(...), de zus van de moeder van verzoeker, wonende in BRUSSEL*
- De heer L.(...) M.(...), de grootvader van verzoeker, wonende in FRANKRIJK*
- Mevrouw L.(...) R.(...), de grootmoeder van verzoeker, wonende in FRANKRIJK*
- Mevrouw L.(...) G.(...), de tante van verzoeker, wonende in FRANKRIJK*
- Mevrouw L.(...) R.(...), de tante van verzoeker, wonende in FRANKRIJK*
- De heer L.(...) N.(...), de nonkel van verzoeker, wonende in FRANKRIJK*
- De heer L.(...) B.(...), de nonkel van verzoeker, wonende in FRANKRIJK*
- De heer E.(...) Y.(...) A.(...), de neef van verzoeker, wonende in WAREGEM*
- De heer E.(...) Y.(...) F.(...), de neef van verzoeker, wonende in WAREGEM*

Verzoeker maakte een volledige oplijsting van zijn familie en hun verblijf in België (stuk 13). Er kan niet ontkend worden dat er hier sprake is van een hechte familiale band. Alle dichte familieleden komen erg regelmatig op bezoek bij verzoeker in de gevangenis.

Verzoeker heeft daarentegen geen enkele band meer met zijn land van oorsprong Italië. Zo is hij sinds zijn aankomst in België nooit eerder teruggereisd.

4.

Gezien de intensiteit van de familiale band is het evident dat de band van verzoeker en diens familie onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Men kan dan ook niet stellen dat verzoeker het gezinsleven dat hij nu leidt, kan hebben in het land van herkomst.

Zijn volledige familie verblijft in België of in een buurland, waardoor een scheiding van zijn gezinsleden wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Bovendien beschermt artikel 8 EVRM niet enkel het gezinsleven, maar ook andere sociale banden.

Elke persoon heeft het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming van die sociale banden.

Artikel 8 EVRM plaatst het privéleven expliciet naast het familie- en gezinsleven.

Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België duurzame sociale banden opgebouwd met vrienden en kennissen. Hij heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst.

5.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt met andere woorden een flagrante schending in van artikel 8 EVRM.

De gevolgen voor verzoeker na een eventuele effectieve uitwijzing zijn weldegelijk ernstig.

Verzoeker vreest terecht op straat terecht te komen. Gezien hij geen enkele familiale verwant noch kennis heeft in Italië en geen enkele band met het land zal het vinden van een nieuw adres of werk uiterst moeizaam zijn.

Het is bovendien gevaarlijk dat verzoeker door toedoen van een beslissing tot uitwijzing zou hervallen in criminaliteit, hetgeen door een verder verblijf in België kan worden tegengehouden.

Het is daarnaast volledig onredelijk te stellen dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Er kan inzake tot slot ook worden gewezen op het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als uiteengezet in het Proces-Verbaal van de zitting dd. 26.10.2015 (stuk 14).

Verzoeker citeert de niet mis te verstane bewoordingen:

'In het licht van artikel 8 EVRM moet evenwel worden vastgesteld dat betrokken op zestienjarige leeftijd naar België is gekomen geen banden meer heeft met zijn land van oorsprong. Zijn vader, broer en zusters hebben alle de Belgische nationaliteit. Zijn moeder heeft de Italiaanse nationaliteit en is regelmatig in België gevestigd. Allen komen geregeld op bezoek in de gevangenis.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de commissie van oordeel dat een ongunstig advies moet worden uitgebracht met betrekking tot de vraag van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met betrekking tot het voorstel van uitzetting van L.(...) B.(...), overeenkomstig artikel 20 van de Wet van 15 december 1980.'

De commissie adviseerde het voorstel tot uitzetting dan ook NEGATIEF;

Gelet op voorgaande middelen dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.”

3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.8. In zoverre verzoeker zich beroept op een gezins- of familieleven in België met zijn ouders, broer, zijn zussen en brede familiekring, dient te worden onderzocht of er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur/Groot-Brittannië*; *N. Mole, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97*) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen meerderjarige kinderen onderling worden gesproken indien, naast de afstammings- of aanverwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

3.9. In de bestreden beslissing wordt overwogen *“dat betrokkene geen gezin heeft gesticht op het grondgebied”*. Er wordt ook gewezen op het feit dat zijn vader, zijn moeder en zijn twee zussen hem komen bezoeken in de gevangenis, maar *“dat het niet vaststaat dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van hoger vermeld verdrag, rechtvaardigen”*. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat er niet ontkend kan worden dat er *in casu* sprake is van een hechte familiale band. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn affirmatie evenwel de vereiste band van afhankelijkheid niet aantoonst. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn ouders, broer, zussen en bredere familiekring onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

3.10. Verder verwijst verzoeker naar zijn privéleven en stelt dat hij in België duurzame, sociale banden heeft opgebouwd met vrienden en kennissen en dat hij geen enkele band heeft met zijn land van oorsprong, Italië.

3.11. Hoewel verzoeker geen enkel bewijs bijbrengt van zijn duurzame bindingen met België, maakt zijn langdurig verblijf in België sinds zijn minderjarigheid deel uit van zijn privéleven. In zoverre er sprake is van een beschermenswaardig privéleven, dat valt onder artikel 8 van het EVRM, dient de vraag te worden gesteld of het bestreden besluit tot uitzetting, dat gepaard gaat met een verbod op terugkeer van tien jaar, een gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op dit privéleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en ze noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.12. De Raad stelt vast dat het bestreden besluit is voorzien in de wet en duidelijk is genomen ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke feiten. De vraag rijst derhalve of er *in casu* een redelijke belangenafweging werd doorgevoerd tussen de op het spel staande belangen.

3.13. Zoals *supra* reeds werd aangegeven, is het aan de ene kant duidelijk dat verzoeker met zijn daden de openbare orde heeft geschaad. Het standpunt van verzoeker dat deze daden niet ernstig zouden zijn, kan niet worden bijgetreden. Aan de andere kant blijkt dat verzoeker rond zestienjarige leeftijd naar België is gekomen en hier meerdere jaren van zijn leven heeft doorgebracht en hier dus bepaalde bindingen heeft. In het bestreden besluit wordt echter gesteld *“dat betrokkene vooral gewerkt heeft via interim”* waaruit kan worden opgemaakt dat hij geen duurzame economische bindingen heeft en *“dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen”*. In zijn tweede middel stelt verzoeker dat het vinden van een nieuw adres of werk uiterst moeizaam zal zijn, doch met deze blote bewering slaagt hij er niet in aan te tonen dat er geen deugdelijke belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker wijst er nog op dat de CAV negatief oordeelde wat betreft zijn uitzetting, maar dit betreft, zoals ook artikel 20, tweede lid, van de vreemdelingenwet aangeeft, een advies en is aldus niet bindend. In de beslissing wordt gesteld dat het niet opportuun is het advies te volgen wegens het *“(…) herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, (…)*”. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er geen deugdelijke belangenafweging zou zijn doorgevoerd.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN